

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 428/2567

พนักงานอัยการจังหวัดวิเชียรบุรีโจทก์ นาง ส.โจทก์ร่วม นาย ฉ.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 335, ป.อ. มาตรา 336 ทวิ

ย่อ / หลักกฎหมาย

แม้จะไม่มีพยานเห็นขณะจำเลยร่วมกับ บ. ยกถึงสแตนเลสของโจทก์ร่วมขึ้นรถกระบะ แต่จากพฤติการณ์ที่จำเลยและ บ. ร่วมนั่งมาในรถกระบะคันเดียวกันโดยขาออกจากไร่มีดังกล่าวยกเว้นอยู่ทีกระบะท้าย ครั้นเมื่อกลับเข้ามาในไร่พร้อมกันกลับไม่มีดังกล่าวยกเว้นกลับมาด้วย บ่งชี้ว่าจำเลยเป็นตัวละครร่วมกับ บ. เป็นคนร้ายลักเอาถึงสแตนเลสของโจทก์ร่วมไป

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 335, 336 ทวิ ให้จำเลยคืนทรัพย์สินหรือใช้ราคาทรัพย์สินที่ลักเอาไป 1,000,000 บาท แก่ผู้เสียหาย จำเลยให้การปฏิเสธ ระหว่างพิจารณา นางสุรณี ผู้เสียหาย ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลชั้นต้นอนุญาต ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 6 พิพากษากลับว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335 (7) (11) วรรคสอง, 336 ทวิ ประกอบมาตรา 83 จำคุก 6 ปี ให้จำเลยคืนทรัพย์สินหรือใช้ราคาทรัพย์สิน 1,000,000 บาท แก่ผู้เสียหาย (ที่ถูกลัก โจทก์ร่วม) จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงซึ่งโจทก์ โจทก์ร่วมและจำเลยโต้แย้งกันในชั้นฎีการับฟังเป็นที่ยุติได้ว่าจำเลยและนายบุญมีจำเลยที่ 1 ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 497/2564 ของศาลชั้นต้น ซึ่งให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษแล้ว ต่างเป็นลูกจ้างของโจทก์ร่วมซึ่งเป็นเจ้าของไร่ โดยทำงานในตำแหน่งพนักงานขับรถ ไร่ของโจทก์ร่วมมีทางเข้าออกเพียงทางเดียวโดยบริเวณประตูทางเข้าออกด้านหน้าจะมีป้อมยามซึ่งมีพนักงานรักษาความปลอดภัยคอยตรวจตราดูแลยานพาหนะที่ผ่านเข้าออก ด้วยการบันทึกรายละเอียดชื่อคนขับรถ หมายเลขทะเบียนรถ เวลาที่รถเข้าและออก รวมทั้งจุดหมายปลายทางไว้เป็นหลักฐาน เมื่อต้นเดือนพฤษภาคม 2564 นายบุญมีลักทรัพย์สินถึงสแตนเลส สูงประมาณ 1.5 เมตร กว้างประมาณ 1 เมตร หนักประมาณ 1 ตัน ราคา 1,000,000 บาท ของโจทก์ร่วมซึ่งเก็บรักษาอยู่ในโกดังภายในไร่โดยใช้รถกระบะสีขาวมีคอกสูงทำด้วยเหล็ก ซึ่งเป็นรถของโจทก์ร่วมสำหรับใช้งานภายในไร่ขนเอาถึงสแตนเลสดังกล่าวขึ้นรถไป จำเลยถูกฟ้องกล่าวหาว่าร่วมกระทำความผิดดังกล่าวกับนายบุญมีในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 497/2564 ของศาลชั้นต้น แต่จำเลยให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นจึงมีคำสั่งให้โจทก์แยกฟ้องจำเลยเป็นคนดี มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยว่า จำเลยเป็นตัวละครร่วมกับนายบุญมีลักทรัพย์สินถึงสแตนเลสซึ่งเป็นของนายจ้างโดยใช้ยานพาหนะเพื่อสะดวกแก่การกระทำผิดตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 6 หรือไม่ โจทก์และโจทก์ร่วมมีนายอุดมศักดิ์ และนายแถวพนักงานรักษาความปลอดภัยประจำป้อมยามบริเวณประตูทางเข้าออกไร่เป็นพยานเบิกความประกอบกันว่า เมื่อวันที่ 5 พฤษภาคม 2564 ซึ่งเป็นวันเกิดเหตุตามฟ้อง เวลา 8.50 นาฬิกา ขณะพยานทั้งสองปฏิบัติหน้าที่อยู่ที่ป้อมยาม สังเกตเห็นรถกระบะของโจทก์ร่วมจะแล่นออกจากไร่ ขณะนั้นนายแถวนั่งรับประทานอาหารอยู่ในป้อมยาม นายอุดมศักดิ์จึงเดินเข้าไปสอบถามคนขับรถ เห็นนายบุญมีเป็นคนขับ จำเลยนั่งอยู่ด้านหลังคนขับ นายบุญมีและจำเลยบอกพยานว่า

จะเดินทางไปอำเภอลำานารายณ์ จังหวัดลพบุรี นายอุดมศักดิ์จึงบันทึกรายละเอียดชื่อของนายบุญมี และจำเลย หมายเลขทะเบียนรถ เวลาออกจากไร่และจุดหมายปลายทางไว้ในบันทึกรายละเอียดรถยนต์ สำหรับนายแฉะเมื่อมองออกมาจากป้อมยามคงเห็นแต่นายบุญมีซึ่งเป็นคนขับ ไม่ทันสังเกตว่ามีคนนั่งมากับคนขับด้วยหรือไม่ แต่ก็ได้รับแจ้งจากนายอุดมศักดิ์ว่าจำเลยนั่งมาด้วย นอกจากนั้นพยานทั้งสองสังเกตเห็นว่ามิ้วตูลักษณะกลมคล้ายถังขนาดใหญ่สูงเกือบ 2 เมตร กว้างขนาด 2 คนโอบ ถูกคลุมด้วยผ้าใบสีดำบรรทุกอยู่ที่กระบะท้ายรถ จนกระทั่งเวลา 11.54 นาฬิกา เมื่อนายบุญมีและจำเลยขับรถกลับเข้ามาที่ไร่พยานทั้งสองไม่เห็นมิ้วตูลักษณะคล้ายถังบรรทุกอยู่บนกระบะท้ายรถอีก นายอุดมศักดิ์จึงลงเวลาขณะที่รถกลับเข้ามาไว้ ต่อมาในวันเดียวกัน นั้นเวลาประมาณ 15 นาฬิกา นายไชยยันต์ผู้จัดการไร่มาสอบถามพยานทั้งสองว่ามีพนักงานคนใด ขับรถขนเอาถังสแตนเลสออกไปจากไร่หรือไม่ พยานทั้งสองจึงแจ้งเรื่องที่พบเห็นจำเลยและนาย บุญมีขับรถกระบะบรรทุกวัตถุคล้ายถังขนาดใหญ่ให้นายไชยยันต์ทราบ เห็นว่า แม้นายอุดมศักดิ์ และนายแฉะพยานโจทก์ทั้งสองจะมีได้ขอเปิดผ้าใบสีดำออกดูว่าสิ่งที่ถูกคลุมอยู่เป็นถังสแตนเลส ของโจทก์ร่วมที่ถูกลักไปหรือไม่ดังข้อฎีกาของจำเลยก็ตาม แต่เมื่อพิจารณาถึงลักษณะของถัง สแตนเลสซึ่งคล้ายกันกับถังสแตนเลสที่ถูกลักไป เห็นได้ชัดว่าเป็นถังขนาดใหญ่กว่าถังปกติทั่วไป มาก เมื่อนำมาบรรทุกบนกระบะท้ายรถกระบะ ตามภาพถ่ายประกอบคดีหมายเลข จ.8 แผ่นที่ 6 ซึ่งมีใช้เป็นรถขนาดใหญ่ ย่อมเป็นจุดสังเกตเปรียบเทียบกับผู้ที่พบเห็นโดยเฉพาะ พนักงานรักษาความปลอดภัยเกิดความสนใจเป็นพิเศษถึงขนาดความใหญ่โตของวัตถุที่มีการบรรทุกมาได้ง่าย ซึ่งพยานโจทก์ทั้งสองก็ได้เบิกความประมาณขนาดเอาไว้แล้วว่ามีขนาด สูง เกือบ 2 เมตร กว้างขนาด 2 คนโอบ อันมีขนาดและสัดส่วนใกล้เคียงกับถังสแตนเลสที่ถูกลักไป ทำให้เชื่อได้ว่าวัตถุที่บรรทุกอยู่จะต้องเป็นถังสแตนเลสใบเดียวกันนี้โดยไม่ต้องสงสัย นายไชย ยันต์แจ้งเรื่องถึงถังสแตนเลสที่ถูกลักไปให้พยานโจทก์ทั้งสองทราบในวันเดียวกันนั้นช่วงบ่าย ซึ่งเป็น ระยะเวลาใกล้เคียงที่พยานโจทก์ทั้งสองเพิ่งจะพบเห็นการบรรทุกวัตถุลักษณะกลมคล้ายถัง ขนาดใหญ่มาในช่วงเช้า ย่อมเป็นเหตุให้พยานโจทก์ทั้งสองจดจำเรื่องราวที่เกิดขึ้นได้อย่างไม่ ผิดพลาดคลาดเคลื่อนว่าในวันและเวลาเกิดเหตุมีการขนถังดังกล่าวออกไปจากไร่ เฉพาะอย่างยิ่ง ยังมีการบันทึกรายละเอียดการเข้าออกของรถกระบะซึ่งนายบุญมีเป็นผู้ขับมีจำเลยนั่งมาด้วยไว้ เป็นหลักฐานประกอบอย่างชัดเจน จึงสนับสนุนคำเบิกความของพยานโจทก์ทั้งสองให้น้ำหนัก รับฟังเป็นความจริงได้ หากใช้เป็นคำเบิกความที่มีพิรุธ ไม่ประกอบด้วยเหตุผล หรือมีลักษณะเป็น การปรักปรำจำเลยดังที่จำเลยฎีกาไม่ ส่วนข้อฎีกาของจำเลยที่ว่าพยานโจทก์ปากนายแฉะเบิกความ ว่า ไม่เห็นจำเลยนั่งมาในรถนั้นก็สืบเนื่องจากนายแฉะนั่งรับประทานอาหารอยู่ในป้อมยาม แต่ ต่อมานายแฉะก็ได้รับแจ้งจากนายอุดมศักดิ์ว่ามีจำเลยนั่งอยู่ในรถ สอดคล้องกับที่นายอุดมศักดิ์ บันทึกไว้ในเอกสารเกี่ยวกับรายละเอียดรถยนต์เข้าออก จึงหาเหตุผลทำให้น้ำหนักพยานหลักฐาน โจทก์และโจทก์ร่วมต้องลดน้อยลงไป นอกจากนั้น แม้โจทก์และโจทก์ร่วมจะไม่มีพยานปากใดที่ เห็นขณะจำเลยร่วมกับนายบุญมียกถังสแตนเลสขึ้นรถกระบะ แต่จากพฤติการณ์ที่จำเลยและนาย บุญมีร่วมนั่งมาในรถกระบะคันเดียวกันโดยขากออกจากไร่ถึงถังสแตนเลสของโจทก์ร่วมบรรทุกอยู่ที่ กระบะท้าย ครั้นเมื่อกลับเข้ามาในไร่พร้อมกันกลับไม่มีการนำถังดังกล่าวบรรทุกกลับมาด้วย รูปคดี บ่งชี้ชัดว่าจำเลยร่วมกับนายบุญมีเป็นคนร้ายลักเอาถังสแตนเลสใบนี้ไปโดยไม่มีข้อสงสัย ส่วนการ ที่วันเกิดเหตุเป็นวันที่ 5 พฤษภาคม 2564 ซึ่งไร่ของโจทก์ร่วมเปิดดำเนินการตามปกติ ก็มีข้อ สันนิษฐานที่จะทำให้เชื่อได้ตามข้อฎีกาของจำเลยที่ว่า จำเลยไม่อาจลักทรัพย์ของโจทก์ร่วมได้

เนื่องจากอาจมีผู้พบเห็นขณะจำเลยยกถังสแตนเลสขึ้นรถกระบะ เพราะจำเลยอาจเลือกกระทำในเวลาที่ไม่พลอดคนเนื่องจากไม่ปรากฏว่าโกดังที่เกิดเหตุมีพนักงานของโจทก์ร่วมเข้าออกอย่างพลุกพล่านต่อเนื่องตลอดทั้งวัน หรือหากมีผู้พบเห็นเข้าโดยบังเอิญแล้วสอบถาม จำเลยก็อาจอ้างได้ว่าได้รับคำสั่งให้นำถังสแตนเลสออกไปซ่อมหรือไปดำเนินการอย่างใดอย่างหนึ่งก็ได้ และในประการสุดท้ายแม้จะได้ความจากที่นายไชยยันต์ตอบคำถามศาลชั้นต้นซึ่งได้มีการบันทึกไว้ในรายงานกระบวนการพิจารณาฉบับวันที่ 12 พฤษภาคม 2565 ว่าถังสแตนเลสของโจทก์ร่วมสูญหายไปทั้งหมด 2 ใบ นายบุญมีพยานจำเลยเบิกความอ้างว่า ได้เป็นผู้ลักเอาไปเมื่อวันที่ 2 และ 4 พฤษภาคม 2565 ก็ตาม แต่เมื่อไม่ได้ความชัดว่านายไชยยันต์ทราบถึงเรื่องการสูญหายของถังใบแรกตั้งแต่วันที่วันใด ฉะนั้นการที่ก่อนเกิดเหตุคดีนี้นายไชยยันต์ไม่ได้จัดให้มีมาตรการรักษาความปลอดภัยเพื่อป้องกันทรัพย์สินสูญหายหรือมีคำสั่งกำชับให้พนักงานรักษาความปลอดภัยที่ป้อมยามด้านหน้าทางเข้าออกไรค์คอยตรวจตราดูแลเปิดดูวัตถุที่มีการขนย้ายออกไปจากไรค์โดยเคร่งครัด จึงไม่นับเป็นข้อพิรุธสงสัยตามที่จำเลยฎีกาโต้แย้งอีกเช่นกัน ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 6 วินิจฉัยว่าจำเลยมีความผิดแล้วพิพากษาลงโทษจำเลยมานั้นชอบแล้ว ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยจึงวินิจฉัยมาข้างต้นแล้วแต่ฟังไม่ขึ้น ส่วนฎีกาของจำเลยประการอื่นนอกจากนี้เป็นเพียงรายละเอียดปลีกย่อย ไม่อาจเปลี่ยนแปลงผลแห่งคดีได้ จึงไม่จำเป็นต้องวินิจฉัย พิพากษายืน

องค์คณะ

ศรีศักดิ์ กุลจิตติบวร · วรุฒิ ทวาทสิน · ธรรมนูญ สิงห์สาย

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/428/2567>